

September 2009: Drapene i Aalst

«Drapene i Aalst» av Pol Heyvaerth og Dimitri Verhulst, oversatt av Leif Helgeland, Nationaltheatret. Med: Ane Dahl Torp, Aksel Hennie og Dennis Storhøi. Regi: Per-Olav Sørensen. Nøkternt og nummende.

Rystende realisme

Av Lillian Bikset

«Drapene i Aalst» er viktig teater fordi det viser oss en virkelighet vi skulle ønske ikke fantes.

TEATER: Kathy (Dahl Torp) og Kurt (Hennie) har drept sine egne barn. I avhør forklarer de seg. Lavmælt, kontrollert og behersket unnskylder de ingenting, mens avhørslederen (Storhøi) spør dem ut. Som kuede barn svarer de. Blikk i gulvet, nervøse hender, stemmer strippet for følelse forteller en større historie, om skam, skyld og trolig også sorg. Lidenskapelige tillater de seg bare å bli når de snakker om mer ufarlige spørsmål som nabokrangler og butiktyveri. Når de snakker om sine døde barn er selvkontrollen påtagelig.

At skadde mennesker skader andre mennesker, er ikke et mysterium. At den som er ødelagt blir destruktiv er ofte bevist. «Drapene i Aalst» har dette som utgangspunkt, og gjennom forestillingen bekreftes det på ny. Kurt og Kathy er ikke monstre. De er ikke dumme. De er ødelagte, og med sin egen ødelagte logikk tar de det valg de tror de må. Ungene må ikke tas ifra dem. Ergo må ungene dø.

Skuespillerne er samstemte i sitt spill. De bruker den samme dempede tonen, den samme nummenheten som avdekker følelser som er for store til å snakkes om. Sørensen skal ha ros for å ha klart å holde «Drapene...» så ribbet. Oppsetningen er uten effekter, og det gjør den effektiv. Her finnes ikke et overflødig ord eller en overflødig bevegelse. Vi må selv fylle de hull som finnes i historien. Det som gjør «Drapene i Aalst» så sørgelig, rystende realistisk er at akkurat det ikke er vanskelig. At tragedie føder tragedie vet vi allerede.

Premiere på Nationaltheatret, Malersalen, 04.09.09.